

Naša rodina – plus štyri naviac

Rosa Ciriquián a Alberto Portilla už mali dvanásť detí, keď sa rozhodli, že si adoptujú štyri dievčatká z Indie. Mama Rosa je španielska supernumerárka Opus Dei, odborníčka na výchovu detí, riadila hudobnú školu a učila na strednej škole.

27.07.2006

„Keď sme sa zosobášili, ešte som nepoznala Dielo,“ vysvetľuje Rosa, „ale spolu s Albertom sme sa ako

každý kresťanský pár prirodzene
tešili a s radosťou očakávali
narodenie našich spoločných detí.
Prvých osemnásť rokov som sa
venovala vytváraniu domova. Deti
prichádzali jedno po druhom. Mala
som 22 rokov, keď sa mi narodilo
prvé dieťa a 35 rokov, keď sa nám
narodilo jedenáste, a potom o 5
rokov neskôr, moja najmladšia
dcéra.“

Počas týchto rokov sa rodina dvakrát
prestahovala. „Keď sa nám narodilo
šieste dieťa, zistila som, že mám
trochu voľného času. Bolo to
zvláštne, čím viac detí som mala, tým
jednoduchší bol náš život. Keď som
porodila ôsme dieťa, prihlásila som
sa na obchodnú akadémiu.“

„Bol to výsledok dohody, ktorú som
mala s jedným z mojich synov.
Jedného dňa, keď prišiel unavený zo
školy, som mu povedala, aby som ho
povzbudila, že keď jeho matka bude

chodiť do školy, mal by chodiť aj on. Štúdium som dokončila, keď sa nám narodilo jedenáste dieťa. Skúsenosť ma naučila, dodáva, že keď má človek viac povinností, naučí sa lepšie využívať čas.“

Rosa chcela vo svojich deťoch kultivovať lásku k hudbe. Keďže v ich meste neexistovalo žiadne hudobné štúdio, rozhodla sa pripojiť k skupine žien, ktoré sa rozhodli jedno také založiť. To, čo spočiatku vyzeralo ako vtip, sa nakoniec stalo Hudobným konzervatóriom Huelva. „Otvárali sme ho s desiatimi deťmi a s jedným starým klavírom od mojej babičky. Dnes ho navštevuje 600 študentov a v okolitých mestách sme otvorili niekoľko ďalších hudobných štúdií. Toto konzervatórium som viedla desať rokov.

Približne v tej dobe objavila Rosa aj svoje povolanie do Opus Dei. „Požiadala som o vstup, keď som

čakala svoje dvanáste dieťa. Počula som o Diele ešte ako tínedžerka“. Na otázku, ako to zmenilo jej život, Rosa odpovedá: „Žijem takisto ako predtým, ale s väčším vnútorným pokojom a s vedomím, že som Božia dcéra a že nič, čo sa stane v živote, nie je náhodou. Nemôžem povedať, že moje povolanie do Opus Dei pridalo niečo zvláštne k môjmu kresťanskému povolaniu, je to jednoducho jedna cesta vyjadrujúca môj kresťanský záväzok.“

“Vezmime si napríklad našu finančnú situáciu. Keď sme mali málo prostriedkov“, hovorí Rosa, „nemusela som sa starať, na čo ich minúť. Vystačili sme s nimi na to najnevyhnutnejšie – základné potreby pre deti a ich dobré vzdelanie. Nemohli sme si dovoliť súkromné školy, tak sme ich vzdelávanie doplňovali sami. Nevedela som, že v mojom dome je toľko miesta pre priateľov mojich

detí, hlavne v jedálni. Ale aby sme mali vždy dosť, robila som mnoho zeleninových polievok, šalátov zo záhrady a využívala zbytky. Moje polievky ma preslávili! Občas boli hostia prekvapení, že pri stole je dosť miesta pre každého. Nebolo to nič zvláštne a mali sme sa celkom fajn.“

Keď sa staršie deti chystali na univerzitu, presťahovala sa rodina do Sevilly. Mladšie dievčatá navštevovali strednú školu, o duchovné vedenie ktorej sa starala prelatúra Opus Dei. A tu si Rosa našla miesto, z ktorého potom po pätnástich rokoch vyučovania odišla do dôchodku.

Vitajte v Indii

Rosino posledné „šialenstvo“ bola adopcia štyroch indických sestier, ktoré po katechéze a krste dostali kresťanské mená. „Asi v tej dobe“, spomína Rosa, „som pochopila, že hoci už nemôžem porodiť viac detí,

mám stále dostatok materinskej lásky na rozdávanie. Spýtala som sa Alberta a detí, čo si myslia o adopcii, a pretože sme všetci tak trochu blázni, tá myšlienka sa im zapáčila – zvlášť tej najmladšej, Márii. Proces adopcie bol dlhý a namáhavý, ale o dva roky neskôr nám povedali, že sú k dispozícii dve malé dievčatká. Ale keď sme si ich išli vyzdvihnúť a úrady zistili, koľko máme detí, presunuli nás na zoznam čakateľov. So smútkom sme sa vrátili domov. Zdalo sa, že pre nás adopcia bude nemožná.“

O niečo neskôr, Alberto a Rosa kontaktovali prezidentku jednej mimovládnej organizácie, ktorá odchádzala do Indie adoptovať si dcéru. „O pár dní nám zavolala, že má pre nás novinku. V sirotinci sú štyri malé sestry, ktoré nikto nechce. Na rodinnom „summite“ sme situáciu prebrali a uzniesli sa, že ak

by sme si mohli dovoliť zobrať dve, určite bude miesto aj pre štyri.“

„Tieto dievčatká boli pre nás darom od sv. Josemaría a Panny Márie. Bolo práve 2. októbra (výročie založenie Opus Dei), keď som z Indie odchádzala do Sevilly, kam som dorazila 7. októbra, na sviatok Panny Márie Ružencovej. Otvorilo sa pred nami nekonečné pole veľkorysosti. Dostali sme zo všetkého to najlepšie, zvlášť od detí. Ľudia nám hovorili, že mali veľké šťastie, že sa dostali do našej rodiny, no ja hovorím, že je to naša rodina, kto mal šťastie.“

Alberto a Rosa majú pätnásť vnúčat, vrátane jedného, ktoré pred mesiacom odišlo do neba. Dve ďalšie sú na ceste. „V týchto maličkých vidíme mladú budúcnosť. Naš dom je opäť plný smiechu a neustálych požiadaviek. „Porozprávaj mi rozprávku, babi!“ Pravdou je, že ten

biznis máme radi – je úžasné byť
prarodičmi.“

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/nasa-
rodina-plus-styri-naviac/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/nasa-rodina-plus-styri-naviac/) (10.08.2025)